

сърдие. Убѣждавали ли сте себе си въ милосърдие, да видите колко мъчно се убѣждава човѣкъ! Дойде нѣкой бѣденъ човѣкъ, кесията ти е пълна, но не ти се дава. Вжтрѣ въ тебе единъ ти казва „дай“, другъ ти казва „не давай“ — ти се раздвоявашъ. Кое е тогава човѣкътъ? Човѣкътъ не е тамъ, въ тия двамата, които спорятъ. Ти казвашъ; азъ имамъ разположение. Не, въ разположението не си ти. — Нѣмамъ разположение. И въ неразположението не си ти. Не се лъжете. Ако ти си въ разположението, и ако ти си въ неразположението, ти си раздвоенъ. Онзи, който седи и наблюдава разположението и неразположението, и може да ги възприема, това е човѣкътъ. Щомъ искашъ да помогнешъ на Нѣкой бѣденъ човѣкъ, ще кажешъ: да азъ не съмъ разположенъ, но ще направя обратното, ще дамъ. Нѣкой пътъ си разположенъ, ще кажешъ: азъ ще дамъ, не защото съмъ разположенъ, но защото е право да дамъ. Да кажемъ, че дойде нѣкой мой приятель, който ме е угощавалъ и азъ кажа: ще го угостя, защото и той ме е угощавалъ. Не, правило е: ще го угостя заради Любовта. Любовта изисква безъ да ме угощавалъ нѣкой, да му направя една услуга. Туй е Божественото. Значи, въ даденъ моментъ, като имаме едно разположение, то ни спомага да изпълнимъ